

jön majd egy reggel

1

*lehet hogy jön majd egy reggel
s elhozza a keleti ég olvadt aranyát
és beteljesíti a szél szőke üzenetét
a várakozó orgonabokrok is megremegnek
bordó fürtjeik kinyílnak illatozva*

*lehet hogy jön majd egy reggel
és az ébredés előtti emlékeket kitakarja
fel-feltűnik a legnagyobb mélység benne
határtalanná tágítva mind a megélteket
felfedve a szívdobbanás belső hangsorát*

*lehet hogy jön majd egy reggel
s megnőnek benne a füvek árnyékai
ide vetül eléem a mozdulat pillanata
egy-egészként bomlik ki teljessége
a befelé mélyülő csend foglalatában*

*lehet hogy jön majd egy reggel
s eléem sodorja a virágzó repcetábla illatát
körülfog fényivel ékes koszorújával
feldíszíti az élet új pilléreit
s a folyók szívét a tavaszi áradásban*

2

*most a hallgatás hűvösében
gyöngyre vált füveken a harmat
égi tükröben madarak szállnak
élő ékkövek szülöttei a napnak*

*mintha a tegnap visszatérne hozzám
suhogó kaszák a lucernát vágják
lovak horkannak döccen a szekér
s lilára válnak az alvó mályvák*

*hangok neszek egybetolulnak
kakas rikolt rám vörös lángot
„meg kell élned a maradék időt
reményt kudarcot áldást és átkot”*

abban az alkonyatban

*kicsi szél indult
a nyárfák hónalja alól
s mikor elérte
a feketególyák
ág-szövevény otthonát
megzizegtek az érett levelek
s mintha valami
fölemelkedett volna
a pillanat magányában
az ablaktalan messzeség
kitakarta az árnyak csendjét
s a madarak beköltöztek
saját szemükbe
abban az alkonyatban
nyílt új tér
új idő és új távolság
tengerek mélyéből
hegycsúcsok támadtak
sötét lávalázadás morájában
a történések külön-zónái
egymásba dermedtek
és e mozdulatlanság
csúcsai mögött
a nap tükre porrá omlt*

csupán egy jel

*hajnalban nyílnak a fájdalek
fényre ébresztenek némán
s ahogy a fáradó szív lüktet
megemelkedik a bíbor horizont
lehet hogy ma ennyi a létezés
vagy ami még belőle látható
és megélhető a világosság pillanatában*

*elvont megfoghatatlan egész
semmi mérhetővel nem mérhető
csupán egy jel a fájdalom maga
megnevezhetetlen és kimondhatatlan*

hiába

*hiába emelkedik a kéz
ami tapintható volt
mind szerte omolt
nincs se emlék se emlékezés*

*hullámtalanok a vizek és ím
a partokról eltűnt az ének
nincs senki aki visszatérhet
az időtlenség gályájain*

*a pusztulás s a pusztaság csendje
sötét tömör egészé égett
s hiába várod hiába kéred
nem nyílik száj feleletre*